

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΡΩΝΟΓΙΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό, στα βάθη της Ασίας, στη χώρα που κατοικούν οι δράκοι των Νίντζα, ζούσε ένας βασιλιάς, μα τι βασιλιάς... Ήταν τεράστιος με σχιστά μάτια, με κεφάλι κουρεμένο και στο πίσω μέρος είχε μια μικρή κοτσίδα. Η μεγάλη του αγάπη ήταν το χρυσάφι. Φανταστείτε πόσο του άρεσε, που είχε βάλει όλους τους τεχνίτες του παλατιού, να κατασκευάσουν τη μεγαλύτερη κορώνα του πλανήτη. Ήταν τόσο μεγάλη που δεν μπορούσε να στηριχθεί στο κεφάλι του. Τη φορούσε σα ζώνη στην πελώρια μέση του και χι' αυτό όλοι τον φώναζαν "Βασιλιά Κορώνα". Ο βασιλιάς είχε ένα γιο, τόσο δα μικρούλη, γεμάτο βεντούζες. Επειδή, όμως, ήταν συνέχεια απασχολημένος με τα πλούτη του, δεν του έδινε και πολλή σημασία. Ούτε καν όνομα δεν είχε προλάβει να του δώσει! Έτσι όλοι τον φώναζαν "Κορωνοχιό".

Καθώς μεγάλωνε ο Κορωνοχιός, είχε βαρεθεί τις βουτιές στις πισίνες με τα χρυσαφιά νομίσματα και τα πλούσια γεύματα. Αυτό που ήθελε ήταν παρέα, παιχνίδια κι αγκαλιές. Όμως δεν ήξερε πώς να τα ζητήσει και συχνά γινόταν γκρινιάρης κι ενοχλητικός. Ο Βασιλιάς Κορώνας θύμωνε με τα καμώματα του γιου του κι όλο του φώναζε και τον μάλωνε.

Μια μέρα ο Κορωνοχιός καθόταν μόνος του και διάβαζε ένα παραμύθι. Το παραμύθι, έλεγε για ένα σαλιγκάρι που κατάφερε να γυρίσει τον κόσμο, κολλημένο σε ένα αεροπλάνο! Τότε, του μπήκε μια φοβερή ιδέα στο μυαλό: να ταξιδέψει κι αυτός σε όλες τις χώρες της γης! Έτσι μικροσκοπικός που ήταν, θα πήδαγε και θα κόλλαγε με τις βεντούζες του από χέρι σε χέρι, χωρίς να τον βλέπει κανείς! Χωρίς να χάσει χρόνο, έφτιαξε μια μικρή βαλιτσούλα και ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι, την περιπέτεια της ζωής του, κρυφά από τον πατέρα του.. Φυσικά, πήρε μαζί του το βιβλίο με τα μαχικά, γιατί ήξερε ότι θα του φανεί χρήσιμο!

Πρώτα, κόλλησε στο χέρι ενός εμπόρου που είχε έρθει στο παλάτι και μόλις αυτός γύρισε σπίτι του, ο Κορωνοχιός πήδηξε στο χέρι της γυναικας του και κρύφτηκε καλά. Την επόμενη μέρα, ο έμπορος και η γυναικα του πήγαν στην αγορά! Ο Κορωνοχιός ενθουσιάστηκε! Άρχισε να χοροπηδάει από χέρι σε χέρι, αλλά μετά από λίγο, ούτε αυτό του ήταν αρκετό. Σκέφτηκε ότι θα είχε πλάκα να σκαρφαλώνει στα ρουθούνια των ανθρώπων, να τους χαρχαλάει τις μύτες κι εκείνοι να φτερνίζονται! Μέσα σε πολύ λίγο χρόνο είχε πηδήξει σε χιλιάδες χέρια και, το κυριότερο, είχε τρυπώσει σε ρουθούνια και στόματα, γιατί οι άνθρωποι δεν πλένανε τα χέρια τους και τα βάζανε συνέχεια στο πρόσωπό τους.

Μέσα σε ένα μήνα, ο Κορωνοχιός πήδηξε από την Ασία, στην Ευρώπη. Πέρασε στην Ιταλία, τη Γερμανία, την Ισπανία, την Αγγλία και πολλές άλλες χώρες. Κάθε φορά που τρύπωνε σε ρουθούνια και πριν προλάβουν οι άνθρωποι να φτερνιστούν, έβγαζε το βιβλίο με τα μαχικά και χρήχορα-χρήχορα διάβαζε από ένα ξόρκι. Μερικούς, τους έκανε

να βήχουν και ν' αλλάζουν δέκα χρώματα. Άλλους, τους έκανε να πονάει η κοιλιά τους και να ανεβάζουν πυρετό. Όλοι οι άνθρωποι είχαν τρομάξει και φοβόντουσαν τον αόρατο εχθρό.

Στην Αγγλία, ένας επιστήμονας είπε σε όλα τα παιδάκια να βγάλουν τα χέρια τους έξω από το παράθυρο, για να προσπαθήσει να πιάσει τον Κορωνοχιό με μια απόχη. Μάταια όμως! Ο Κορωνοχιός δεν πιανόταν με τέτοια ανόητα κόλπα. Στην Ελβετία οι επιστήμονες κυκλοφορούσαν στους δρόμους, με κάτι τεράστιους μεγεθυντικούς φακούς και προσπαθούσαν να τον εντοπίσουν, αλλά τίποτε. Στην Ιταλία, αφήστε τι έχινε! Οι άνθρωποι ένιωθαν τόσο άρρωστοι που δεν μπορούσαν ούτε να σηκωθούν από το κρεβάτι! Μάλιστα, η γιαχιά ενός παιδιού έβγαλε αγκάθια στο λαιμό κι έχινε σαν σκαντζόχοιρος, ενώ ο παππούς του έκανε κάτι πνεύμονες γεμάτους τρύπες, ίδιους με μελίτσι!

Όταν ο Κορωνοχιός έφτασε στην Ελλάδα, οι άνθρωποι ήδη είχαν ακούσει ιστορίες για τις σκανταλιές του και παρότι όλοι ήθελαν να κάνουν βόλτες στον ήλιο και στη θάλασσα, πήραν την απόφαση να μένουν περισσότερο στο σπίτι, να πλένουν τα χέρια τους συχνά και να μην ακουμπούν ο ένας τον άλλον. Μόνο έτσι μπορούσαν να σταματήσουν τον Κορωνοχιό και το ενοχλητικό του παιχνίδι. Λίγοι, απρόσεκτοι, που δεν του έδωσαν σημασία στην αρχή, βρήκαν το μπελά τους! Όταν άρχισαν, να χίνονται μωβ με πράσινες και κίτρινες βούλες, άρρωστοι με βήχα και πυρετό, κλείστηκαν κι εκείνοι στα σπίτια τους και φοβόντουσαν πολύ.

Τα σχολεία έκλεισαν κι αυτά και οι χονείς με τα παιδιά τους ήταν συνέχεια στο σπίτι. Ξαφνικά, άρχισαν να συμβαίνουν πράγματα που σε πολλούς θα φαίνονταν περίεργα: εκεί που ο Κωστάκης έκλαιγε κάθε πρωί, γιατί δεν ήθελε να πάει στο σχολείο, τώρα τσίριζε γιατί ήθελε να πάει στο σχολείο. Η Αννούλα που ποτέ δεν έτρωγε στον παιδικό σταθμό, τώρα έκλαιγε κι έλεγε στη μαμά της, ότι θέλει να φάει το φαγητό της δασκάλας. Και σαν να μην έφταναν αυτά, άρχισαν να φέρονται παράξενα και οι χονείς: η μαμά του Δημήτρη, ενώ δεν τον είχε πάει ποτέ στην παιδική χαρά, τώρα γκρίνιαζε που δε μπορούσε να τον πάει! Ο μπαμπάς της Ελένης ήταν καρφωμένος σε ένα καναπέ και της έλεγε διαρκώς να κάνει ησυχία.

Οι μέρες κυλούσαν και τα παιδιά με τους χονείς συνέχιζαν να μένουν σπίτι. Κάποια περνούσαν καλά γιατί έπαιζαν, τραγουδούσαν και διάβαζαν παραμύθια με τους χονείς τους, ενώ άλλα βαριούνταν και ήταν λίγο στενοχωρημένα. Αλλά κι ο Κορωνοχιός δεν ήταν πια καθόλου χαρούμενος. Δεν είχε παρέα, ήταν ολομόναχος και δεν έσπαγε καθόλου πλάκα. Όλοι τον κυνηγούσαν κι εύχονταν να εξαφανιστεί. Ο πατέρας του, ο Βασιλιάς Κορώνας, όταν ανακάλυψε ότι ο γιος του το είχε σκάσει, έστειλε πράκτορες να τον βρουν. Δεν του άρεσε καθόλου που ο γιος του δημιούργησε τόσα προβλήματα στους ανθρώπους, αλλά κατάλαβε πως θα πρέπει να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί του στο μέλλον.

Όταν ο Κορωνογιός έμαθε πως ο πατέρας του τον ψάχνει, κατάλαβε πως βαθειά μέσα του τον νοιάζεται κι έτσι αποφάσισε να γυρίσει πίσω. Και αφού όλοι τον κυνηγούσαν και δεν είχε άλλο τρόπο να επιστρέψει, οπλίστηκε με θάρρος, έσφιξε τις βεντούζες του στη μύτη ενός αεροπλάνου -όπως το σαλιγκάρι του παραμυθιού- και απογειώθηκε! Βλέποντας τον κόσμο από ψηλά, κατάλαβε το κακό που είχε κάνει στους ανθρώπους. Έφτασε στη χώρα του στενοχωρημένος και μετανιωμένος. Ο βασιλιάς τον υποδέχτηκε με δάκρυα στα μάτια και με μια μεγάλη αγκαλιά! Ο Κορωνογιός του εξήγησε ότι όλα αυτά τα έκανε, γιατί ένιωθε μοναξιά και ήθελε να περνάει περισσότερο χρόνο μαζί του. Τότε, ο Βασιλιάς έβγαλε με μιας την κορώνα από τη μέση του και άρχισε να την κάνει χούλα χουπ γύρω απ' το λαιμό του! Πατέρας και γιος χέλασαν με την ψυχή τους! Ξεκαρδίστηκαν πραγματικά!

Μέτα από λίγο καιρό, σ' όλες τις χώρες του κόσμου, αυτοί που αρρώστησαν από τον Κορωνογιό άρχισαν να γίνονται καλά. Μικροί και μεγάλοι μπόρεσαν να βγουν έξω με ασφάλεια. Άρχισαν να σκέφτονται τους γύρω τους περισσότερο και να βρίσκουν μικρές χαρές στα παιχνίδια, τους χορούς και τα τραγούδια που έλεγαν, όσο καιρό έμεναν σπίτι. Ο Κορωνογιός υποσχέθηκε στον πατέρα του πως θα είναι πάντα φρόνιμος κι ο Βασιλιάς Κορώνας δεν άφησε τον γιο του, ποτέ ξανά μόνο!

Και ζήσανε αυτοί καλά κι όλος ο πλανήτης καλύτερα!

